

Butlletí del Sindicat de Metges de Catalunya

NOVEMBRE DE 1926 : ANY VII - NÚM. 75

Direcció i administració: Consell de Cent, 331, 1.er - BARCELONA

La nostra casa

per LLUIS VILA ABADAL

cada hora el seu neguit. No s'ha acabat la feina, no és bandejat el propòsit, Com que la realització de la nostra obra no és un fet passatger, és obra de temps, és la culminació de la plenitud de la raça, és l'ambient on començarà la nova i gran tasca de plenitud el nostre poble asserenat; és per això que no porta la pressa d'un afany passatger, oblidable, excitant o depriment.

La casa que bastim, on ens allotgem, ha d'ésser el patrimoni que lleguem a nostres generacions futures; és el tresor que sintetitzi totes les obres que per nosaltres i ells tenim fetes i farem; no podem deixar-los una obra raquítica, una obra sens ritme, un llegat pairal influenciat per totes les variacions ètniques i socials.

No, l'obra nostra ha d'ésser permanent per generacions de generacions, com l'arrel d'una casa pairal del nostre Pirineu o de les nostres amples valls, les més belles del món.

Passem ara el nostre temps rumiant la perfecció de nostra llar definitiva que no ha d'ésser el pis escadusser i voluble que estem acostumats a ocupar en nostres migradeses de ciutat. Si no tenim dins nostre ben arrelat aquest esperit pairal que ens fa desitjar, freturar, enyorar una llar nostra, sens altre amo que nosaltres, mestres de nostres resolucions, acusats tots els dies per necessitats noves que ens porta la millora i el sosteniment de nostra casa i que resollem amb una satisfacció interna plena de dolçor embolcallada de neguit i treball i, per això, tan dolça. Que sols el treball, el sacrifici i el sofriment donen alegria veritable, dolçor d'esperit, perpetuïtat de seny, serenitat de resolució, constància d'actuació i paciència: L'home que té plena consciència de sos actes i de la fermesa de ses conviccions és pacient, resignat, després, amable, perquè sap que la seva hora sempre arriba.

No deixem de pensar en tot moment en l'obra que duem a fer, pensem-hi i actuem-hi. No cregueu com molts que és obra d'uns quants, aleshores no té raó d'ésser. La Llar del Metge comprèn no l'entreteniment d'uns metges, no; la Llar del Metge és la casa dels metges de la nostra terra, la casa pairal, la casa de les generacions dels metges que brotaran a casa nostra i fins de tots els que viuran a l'ombra del Casal.

Treballem particularment cada un de nosaltres en l'obra de conjunt. L'obra que fem tots alho-